

Evi Dekker

Last-minute Londen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Evi Dekker
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Finepic; Alamy
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1061 8
ISBN 978 94 027 6620 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2022

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkis met bestaande personen berust op toeval.

Eerst controleert hij of hij alleen is. Pas daarna gaat hij aan zijn bureau zitten en maakt hij een laatje open waarvan alleen hij het bestaan weet. Hij haalt er een vijzel, een houten kom en een potje met wit poeder uit.

De helft van het witte poeder strooit hij in de kom, waarna hij de korreltjes met de vijzel zo klein mogelijk maakt. Daarbij zet hij veel kracht, maar let hij erop niet uit te schieten. Het zal hem niet weer overkomen dat hij zijn hele bureau moet schoonmaken.

Als hij vindt dat het poeder genoeg is fijngestampt, giet hij de inhoud van de kom op een vel papier. Hij veegt de kom en de vijzel af met een doek, voordat hij ze weer met het potje in de la zet. Hij sluit het laatje meteen af.

Dan pakt hij de ring uit zijn binnenzak en kijkt ernaar. Eigenlijk is het handgemaakte sieraad naar zijn smaak wat te groot, maar toch bewondert hij het vakwerk. Na al die jaren functioneert het palletje naast het goudmerk nog uitstekend, want het klepje met het lakzegel aan de bovenkant scharniert direct moeiteloos open.

Voorzichtig vouwt hij twee hoeken van het vel papier naar elkaar toe, waardoor er een tuitje ontstaat. Dat houdt hij boven de holte in de ring en tikt zachtjes tegen de onderkant van het papier. Lang-

zaam vult de zegelring zich met het poeder. Hij merkt dat hij zo geconcentreerd bezig is dat zijn tong tussen zijn lippen uit komt.

Nog een laatste tikje en dan maakt hij een prop van het papier. Die steekt hij in de zak van zijn jasje om straks ergens anders weg te gooien. Het poeder steekt in een puntje boven de rand van de ring uit. Met het klepje duwt hij het naar beneden. Het zegel sluit de holte af met een nauwelijks hoorbare klik.

Tevreden bekijkt hij de ring van alle kanten. Niets aan te zien. Hij doet hem om zijn pink. Dat voelt zwaar aan, een beetje ongemakkelijk. Maar je moet het ervoor over hebben.

Hij staat op en kijkt naar zijn bureau. Er is geen spoor te bekenen van wat hij zojuist heeft gedaan. Tevreden verlaat hij zijn werk-kamer om zijn handen te gaan wassen. Je weet maar nooit.

‘Hé, zit je hier nou nog?’

Nora kijkt op. Ze heeft de deur niet open horen gaan. In de deuropening staat Jasper Hong, haar baas. Meteen klikt Nora op haar computer door naar YouTube en zet de muziek uit. Het is ineens merkwaardig stil in haar werkkamer.

‘Ja, ik werk nog even door,’ antwoordt ze. ‘Mijn week is akelig vol. En ik ga natuurlijk in het weekend al naar Londen.’

De bejaarde man knikt.

‘Dat hoorde ik, ja. Die commissie van jou kost inmiddels aardig wat tijd.’

‘Klopt. Maar daar staat tegenover dat we regelmatig extra publiciteit krijgen voor het museum. Kan nooit kwaad, toch?’

Hij glimlacht.

‘Het is ook geen verwijt, hoor. Ik waardeer het ontzettend dat je zo actief bent. En ik weet dat je werk hier er verder niet onder lijdt. Integendeel, zou ik haast zeggen.’

‘Hoe bedoel je dat?’ vraagt ze verbaasd.

‘Tja, ik heb sterk de indruk dat je expertise de afgelopen jaren sprongsgewijs beter is geworden – nóg beter, dus. Daar profiteren we allemaal van mee. Al ben ik wel bang dat we je daardoor op ter-

mijn misschien niet zullen kunnen houden. Want bij de grotere musea zitten ze natuurlijk niet te slapen, die zien jouw kwaliteiten ook.'

'Dank je, Jasper, dat waardeer ik. Maar wees niet bang, het bevalt me hier prima bij het Coster van der Velde, hoor. Voorlopig ga ik nergens heen.'

Hij steekt zijn hand op.

'Ik wel, ik ga nu naar huis. Als jij verstandig bent, doe je dat ook. Er is altijd nog wel wat werk, maar een mens moet ook eten. En soms een paar uur niks doen.'

'Oké, ik houd er zo mee op,' belooft ze. 'Ik maak dit nog even af en dan vertrek ik.'

'Mooi, dan zie ik je morgen weer. Eet smakelijk zo meteen.'

'Jij, ook. Dag, Jasper!'

De man doet de deur achter zich dicht.

Nora wacht even voordat ze haar muziek weer aanzet. Ze kijkt om zich heen. Hier voelt ze zich thuis, in haar werkkamer met de afgeladen volle kasten, de doorzakkende boekenplanken, de stapels papieren en de verbleekte reproducties van klassieke meesterwerken aan de muur. Beetje Mozart erbij en dan nog een paar uur lekker doorwerken aan haar onderzoek.

Wat zou ze thuis moeten doen? Televisiekijken? Echt niet. En een boek lezen kan ze hier ook. Het is niet zo dat er iemand op haar zit te wachten of zo. Misschien laat ze wel een pizza bezorgen, dan is er helemaal niets wat haar ervan weerhoudt om er een welbestede avond van te maken. Maar nu eerst die nieuwe studie doorlezen, die ze zojuist heeft gedownload. Wie zijn vakgebied vandaag niet bijhoudt, loopt morgen hopeloos achter. Geconcentreerd tuurt ze naar haar beeldscherm, terwijl ze zachtjes meeneuriet met de harmonische klanken van het pianoconcert.

Ze is nog steeds aan het werk, als haar mobiel overgaat. Oei, die moet ze hoognodig opladen, ziet ze, terwijl ze naar het display kijkt. Het is Dieter. Vrolijk neemt ze op.

‘Dieter!’

‘Hoi, *Schätzchen*,’ klinkt zijn energieke stem. ‘Zat je net aan mij te denken?’

Ze grinnikt en schakelt moeiteloos over op het Duits.

‘Eigenlijk zit ik al bijna de hele avond aan Willem Wissing te denken,’ zegt ze.

‘Aan Wissing? Waarom niet aan mij? Ik heb veel meer talent.’

Nora schiet in de lach.

‘O ja? Wanneer kom jij dan met je eerste schilderijenexpositie?’

‘Schilderijen? Daar houd ik me alleen voor mijn werk mee bezig. Ik heb het natuurlijk over skiën.’

‘Een beetje skiën,’ schampert ze. ‘Dat stelt toch niks voor?’

‘Vind je? Noem een zilveren medaille bij de Zuid-Duitse afdelingskampioenschappen reuzenslalom maar niks! Mijn ouders hebben stapels kranten opgekocht waar ik in sta!’

‘Man, dat is al drie jaar geleden. En dan nog bij de amateurs!’

‘Al drie jaar geleden, zegt ze! En zelf houdt ze zich bezig met een derderangskunstschilder die al zo’n drieënhalve eeuw dood is!’

Geamuseerd leunt Nora achterover in haar bureaustoel.

‘Een derderangskunstschilder, hè? Maar Wissing werd mooi wel door de Engelse koning naar Nederland gestuurd om portretten te schilderen van Willem III en Mary Stuart.’

‘Pff,’ zegt Dieter. ‘Alleen maar omdat ze de dochter en schoonzoon van de koning waren. En dan nog is dat alleen maar politiek. Heeft niks met kunst te maken. Allemaal niet belangrijk.’

‘Ha, maar kennelijk vond iemand Wissing wel belangrijk genoeg om hem te vergiftigen!’

‘Dat is nooit bewezen. Maar ik bel je natuurlijk niet om over die man te praten. Volgende week zitten we in Londen!’

‘Ja, vertel mij wat. Ik ben nu alvast werk aan het inhalen zodat ik straks niet hopeloos achterloop.’

‘Hm? Soms kan ik je logica niet helemaal volgen,’ zegt hij. ‘Je kunt beter zorgen dat je fysiek in topvorm bent, want ik heb je veel te lang niet gezien.’

Nora kijkt naar de klok. Het is al kwart voor elf. De pizza is erbij ingeschoten.

‘O, ik leef heel gezond, hoor,’ beweert ze. ‘Want ik moet er natuurlijk niet aan denken dat ik de grote doctor Rathenau teleur zou stellen. Alleen het beste is genoeg voor mijn Dieter.’

‘Eh... even over dat “mijn Dieter”,’ begint hij.

Ze lacht.

‘Maak je geen zorgen, ik leg geen claims, hoor. Friends with benefits, dat hebben we nu eenmaal zo afgesproken. En dat vind ik ook prima.’

‘O, mooi. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn, hè?’

Nora kan de opluchting in zijn stem horen en glimlacht.

‘Maar bel je nu echt om te horen of ik wel gezond leef?’

‘Wat? Nee, nee, natuurlijk niet. Jij vertrekt toch ook zaterdag of zondag al?’

‘Jazeker, want de eerste overlegvergadering van de commissie is maandagmiddag en ik wil niet op het laatste moment aankomen. Ik heb een hekel aan haasten.’

‘Ik ook, ja. Daarom wilde ik voorstellen dat we samen naar Londen afreizen. Dan kom ik gewoon met de auto naar Antwerpen en haal ik je op.’

‘Wil je de auto ook meenemen naar Engeland?’ vraagt ze verbaasd.

‘Nee, dat niet. Dat links rijden gaat wel, maar niemand gaat voor zijn plezier met een auto door Londen. Gewoon vliegen, toch?’

‘Eigenlijk dacht ik erover om weer eens met de veerboot te gaan, vanuit Oostende of Hoek van Holland, daar ben ik nog niet uit.’

‘O.’

‘En eigenlijk, Dieter, zou ik het prettiger vinden als we allebei apart reizen en dan in Londen afspreken. Ik ben er zo’n tijd niet meer geweest. Voor mij is het toch een beetje als thuiskomen, begrijp je. Als ik dan samen met jou ga, is het toch alsof ik die ervaring te weinig ruimte geef.’

Hij is even stil voordat hij antwoord geeft.

‘Oké. Ik geloof dat ik het inderdaad begrijp. Het ligt dus niet aan mij, toch?’

‘Nee, zeker niet!’ probeert ze hem snel gerust te stellen. ‘Als we weer naar Zweden of Amerika zouden gaan, had ik je allang opgebeld om zelf voor te stellen samen te reizen. Maar Londen is speciaal. Dus moet ik het ook een speciale behandeling geven.’

‘Heb je al een hotel geboekt?’ vraagt hij.

‘Nog niet. Dat is een onderdeel van de speciale behandeling, ik zoek wel wat als ik daar ben.’

‘Serieus? Dat zou ik echt nooit doen.’

‘Nee, dat weet ik,’ zegt ze lachend. ‘Maar ik zal je appen als ik een adres heb.’

‘Goed. Ik zit zelf in het Savoy.’

‘O, dat is niet mis. Dan zit je in elk geval mooi centraal.’

‘Klopt, ik kan vanaf daar eigenlijk makkelijk overal in de binnenstad komen.’

‘Het kost wat, maar dan heb je ook wat, zullen we maar zeggen. Ik denk dat ik ergens in de buurt van King’s Cross ga zitten. Maar we spreken sowieso af in het weekend. Fijn om je dan weer te zien.’

‘Vind ik ook. We houden contact. Dag, Nora.’

‘Dag, Dieter. Kus.’

Maar hij heeft de verbinding al verbroken.

Nora ruimt haar bureau op, zet haar computer uit en staat op. Ze rekt zich uit en gaapt. Als ze zo thuis is, moet ze maar even een ei bakken, want met een lege maag gaan slapen is ook niks.

Het voordeel als je zo vroeg opstaat is dat er in elk geval genoeg zitplaatsen zijn in de trein. Nora vindt een plekje bij het raam, waar ze haar rugzak kan ophangen en met haar laptop op schoot rustig kan werken.

In Rotterdam stapt ze over op de intercity naar Amsterdam. Als de trein Schiphol eenmaal achter zich heeft gelaten, kijkt Nora op haar mobiel. Het is al negen uur geweest, dus zit Veronique al aan haar bureau. Ze tikt op het nummer in haar contactenlijst en wacht terwijl ze naar buiten kijkt.

‘Goedemorgen. Museum Coster van der Velde, directiesecretariaat, u spreekt met Veronique Van den Broecke.’

‘Vero, met Nora. Ik ben op weg naar Amsterdam.’

‘Ha, Nora. Ja, dat staat in mijn schema. Je vaste afspraak met Te Cloete.’

‘Klopt. Ik heb in ons weekrooster aangegeven dat ik om een uur of twee, halfdrie wel weer in Antwerpen zal zijn. Maar ik was gisteravond nog bezig met mijn proefschrift en toen kwam ik een paar interessante dingen tegen waar ik eigenlijk graag wat verder in zou duiken. Volgens mij heb ik een goede kans om daar iets over te vinden in het Stadsarchief Amsterdam. En als ik daar vandaag nou toch ben...’

‘Dus nu wil jij weten of dat in de agenda past.’

‘Precies. Ik weet dat ik daar laat mee ben...’

‘Het spijt me, Nora, maar ik zie hier dat jouw naam bij een overleg staat, vanmiddag om vier uur.’

Nora kijkt uit het raam naar de langsglijdende nieuwbouwwijken.

‘Ai, dat realiseerde ik me niet. Kan ik daaronderuit komen?’

‘Ik ben bang van niet, Nora. Jasper en jij gaan in gesprek met meneer en mevrouw De Hondt en hun zaakgelastigde.’

‘Wie zijn dat ook alweer?’

‘Dat zijn de erven van baron De Hondt, die bankiersfamilie. Het gaat over het legaat van de baron.’

‘O ja, daar mag ik niet bij ontbreken,’ verzucht Nora. ‘Ik heb zelf het overleg gedaan met die advocaat. Het schijnt dat de baron serieus geld heeft nagelaten om onze collectie te versterken.’

‘Zoiets heb ik ook gehoord, ja.’

‘Oké, Vero, dan zorg ik dat ik op tijd terug ben voor dat overleg. Tot vanmiddag.’

‘Tot vanmiddag, Nora. En bedankt voor je belletje.’

Nora doet haar mobiel in haar jaszak en staart peinzend naar buiten.

Het is mooi dat haar rol als conservator van het klassieke schilderijenbezit van haar museum zo gewaardeerd wordt. En ze zou vrijwel nergens liever werken dan in het Coster van der Velde, want ze kan zich niet voorstellen dat ze ergens anders zoveel ruimte zou krijgen om zich te ontplooien. Maar nu ze zo druk is met haar promotieonderzoek denkt ze weleens dat het ook zijn voordelen heeft om aan de universiteit te werken, alleen al omdat de toegang tot bibliotheken en archieven dan veel vanzelfsprekender is. Aan de andere kant weet ze maar al te goed dat ze door deze baan elke dag in contact staat met waar het haar echt om gaat: de schilderijen zelf.

En Jasper Hong heeft haar daarin tot nu toe steeds de vrije hand gelaten. Dus ze moet niet zeuren als er een keer een mooie gelegenheid ongebruikt voorbijgaat.

Op Amsterdam Centraal laat ze zich meevoeren door de mensenmassa. Buiten op het Stationsplein wil ze gewoontegetrouw een tram nemen, maar ze bedenkt zich. Het voorjaar is veel te mooi om in zo'n rijdende kar te gaan zitten. Ze besluit lekker te gaan lopen. Ze haakt haar duimen in de schouderriemen van haar rugzak en wandelt neuriënd het Damrak op.

Veilinghuis Te Cloete is al meer dan een eeuw gevestigd in een statig pand aan de Prinsengracht. Het bedrijf werd enkele tientallen jaren geleden zo groot dat uitbreiding onvermijdelijk was. Daarom betrok de directie en het administratieve personeel een nieuw hoofdkantoor in de buurt van station Sloterdijk, met vlak om de hoek een grote opslagloods. Maar de veilingen worden nog altijd gehouden aan de gracht.

Nora gaat de drie treden op naar de voordeur van het statige pand en laat de koperen trekbel klingelen. Terwijl ze wacht, kijkt ze naar de bomen en het water. Er vaart een rondvaartboot voorbij. De gids, die voorin zit en de opvarenden wijst op bezienswaardigheden, is net niet te verstaan.

De massieve voordeur gaat open en een korte, gezette vrouw in een groen jurkje knikt haar vriendelijk toe.

‘Goedemorgen, Nora. Goed om je weer te zien.’

‘Dank je, Judith. Ik ben altijd blij als ik mag komen.’

Ze schudden elkaar de hand en Nora loopt achter de oudere vrouw aan de lange gang in. Deze panden zijn zo enorm hoog en diep dat ze makkelijk kunnen worden omgebouwd tot luxueuze appartementen. Dat is met veel van dit soort grachtenpanden dan ook gebeurd. Maar Te Cloete heeft dat gelukkig niet gedaan. Alles is hier nog zoals het in de negentiende eeuw ook al geweest moet zijn.

Maar dan natuurlijk uitstekend onderhouden en voorzien van alle benodigde elektronica en beveiligingsapparatuur.

De vrouw gaat haar voor naar een enorme achterkamer met grote ramen en openslaande deuren, die toegang geven tot een tuin die veel weg heeft van een stadspark. De paden tussen de bloemperken en de in kunstige vormen geknipte heggen zijn prachtig verzorgd en naast een vijver met waterlelies staat een heus theehuisje.

Tegen de lange muur van de kamer is vanaf de open haard tot aan het raam een rij tafels opgesteld waarop standaarden met schilderijen zijn neergezet. Bij de schuifdeuren naar de voorkamer staat een blonde vrouw in mantelpak te praten met twee jonge mensen, een meisje met rozegeverfd haar en een lange jongen met een modieuze bril. Als ze Nora ziet binnenkomen, onderbreekt de blonde vrouw haar gesprek en loopt met een uitgestoken hand naar haar toe.

‘Nora, hoi! Ik ben onze stagiaires net over je aan het vertellen.’

‘Ha, Philomena,’ reageert Nora glimlachend. ‘Ik hoop maar dat je me niet al te slecht afschildert.’

‘Je weet best dat ik nooit lieg, Nora. En je bent nu eenmaal vrij briljant, dat zou ik nooit ontkennen.’

Voordat Nora iets kan terugzeggen, maakt de vrouw een presenterend gebaar in de richting van de twee stagiairs. ‘Dit zijn Leta en Raf, allebei studenten kunstgeschiedenis. Zij willen graag zien hoe jij met ons de oogst voor de volgende Dutch Art-veiling taxeert.’

Nora schudt handen en loopt dan naar een stoel bij het raam, waar ze haar jas aan hangt. Voordat ze haar rugzak naast de stoel zet, haalt ze er haar laptop en haar loepbril uit. Haar laptop legt ze op een leeg tafeltje bij de schuifdeuren, waarna ze de loepbril op haar voorhoofd zet.

‘Is dat uw enige hulpmiddel?’ vraagt het meisje met het roze haar verbaasd.

‘Voor deze eerste taxatie wel,’ antwoordt Nora geamuseerd. ‘Als het nodig is, kunnen we altijd nog verder onderzoek doen. Maar meestal komen we zo een heel eind, nietwaar, Philomena?’

De blonde vrouw glimlacht.

‘Dat klopt. Zoals jullie weten hebben we hier bij Te Cloete elk kwartaal een grote kunstveiling, die traditioneel een internationaal publiek van meestal vrij gretige kopers trekt. Voor die veilingen kunnen handelaren en particulieren kavels insturen in verschillende categorieën. En natuurlijk zetten we voor elk van die categorieën experts in om de waarde van de inzendingen te laten bepalen, zodat wij een richtprijs kunnen vaststellen voor de veilingcatalogus.’

‘En ook om een geschatte vervangingswaarde te kunnen doorgeven aan de verzekering,’ vult de vrouw in de groene jurk aan. ‘Want zolang de schilderijen bij ons zijn opgeslagen, blijven wij er natuurlijk verantwoordelijk voor.’

Nora kijkt waarderend naar de twee vrouwen. Ze werkt graag samen met Philomena Smits en haar assistente Judith Uitterwaal, die bij het veilinghuis de coördinatie doen voor de afdeling zeventiende-eeuwse kunst. Net als Walter De Keukelaere, haar voorganger bij het museum, gaat ze eens in de drie maanden naar Amsterdam om bij Te Cloete te taxeren.

‘Zoals ik jullie net al vertelde, is Nora Corduener de conservator klassieke schilderkunst van museum Coster van der Velde en een van de grootste experts op het gebied van de Gouden Eeuw. Zij is een van onze vaste en zeer gewaardeerde taxateurs.’

‘Wat is dat voor een museum?’ wil de jongen weten.

‘O, je kent het niet?’ vraagt Nora en ze glimlacht welwillend. ‘Dan moet je er echt eens komen kijken. Het is een mooi museum in Antwerpen, ooit ontstaan uit de privécollectie van een rijke zakenman, die een opmerkelijk goed oog had voor oude meesters uit de

Lage Landen. De verzameling is nog steeds te zien in het pand waar de zakenman die al vóór 1900 had ondergebracht en bevat allerlei belangrijke schilderijen. Ook beeldhouwwerk, trouwens.’

‘In Antwerpen?’ reageert de jongen verbaasd. ‘Maar u bent Nederlandse, toch?’

‘Ja, ik heb ook kunstgeschiedenis gestudeerd, net als jullie. Na wat omwegen ben ik in Antwerpen terechtgekomen. En daar heb ik nooit spijt van gehad.’

‘Jullie moeten het museum en mevrouw Corduwener maar eens googelen,’ zegt Philomena, terwijl ze naar de tafels met de schilderijen loopt, ‘maar nu gaan we aan het werk. Want Nora heeft ook niet de hele dag, neem ik aan?’

‘Nee, ik moet vanmiddag terug.’

Nora komt naast haar staan en laat zich door Judith een A4'tje aanreiken met summiere gegevens over de te bekijken kavels.

De twee studenten komen wat onwennig naar hen toe. Het meisje kauwt kauwgum en probeert zo onverschillig mogelijk te kijken.

‘Jullie kennen ongetwijfeld allerlei verhalen over Caravaggio’s en andere meesterwerken die ineens voor een prikkie opduiken bij veilingen en dan miljoenen waard blijken te zijn,’ doceert Philomena. ‘Dat soort dingen komt bij hoge uitzondering weleens voor, maar het is natuurlijk niet de gewone gang van zaken. Dan zouden wij, als veilinghuis, ons werk niet goed doen. Daarom is deskundige taxatie zo belangrijk.’

‘Precies,’ valt Nora haar bij. ‘Want nu denkt iedereen dat hij een meesterwerk op zolder heeft liggen, dus wordt er ineens van alles aangeboden.’

‘Maar dat kan toch heel goed, dat zo’n schilderij bijvoorbeeld al jaren in de familie is?’ werpt het meisje tegen.

‘Op zich wel,’ geeft Philomena toe. ‘Maar er is veel namaak. En er zijn ook veel kopieën in omloop. Dus vaak kunnen we op basis van

foto's en andere toegezonden informatie al beslissen dat zo'n kavel niet bij ons verkocht gaat worden.'

Ze keert zich naar de tafels.

'Wat jullie hier zien, is dus eigenlijk de oogst na een eerste schif-ting.'

Daar kijken de twee studenten zichtbaar van op.

'Op basis van foto's?' vraagt het meisje verbaasd. 'Hoe dan?'

Philomena grijnst.

'Er zijn van die dingen die je direct ziet. Weten jullie bijvoorbeeld wat schilderen op nummer is?'

De studenten kijken haar schaapachtig aan.

'Dat is een vorm van vrijetijdsbesteding die veel mensen ontspannend vinden,' vertelt Philomena. 'Dan bestellen ze een afbeelding op schilderijformaat. Die is dan in zwart-wit en er staan nummers in afgedrukt. Elk van die nummers vertegenwoordigt een kleur, zeg maar vijf voor rood en drie voor blauw. Als je al die nummers keurig inkleurt, maak je een compleet schilderij. Ziet er leuk uit, vaak zijn het afbeeldingen van klassiekers. Zoiets hangt soms jarenlang thuis aan de muur en duikt dan ineens op in een erfenis.'

'En dan denkt zo'n erfgenaam natuurlijk: bingo!' zegt de jongen lachend.

'Precies. Vervolgens meldt zo iemand bij ons dat ze een schilderij hebben gevonden dat waarschijnlijk heel veel waard is. Maar als we de foto's zien, hoeven we dat niet eens hier te laten komen om te weten dat ze het beter naar een rommelmarkt of een kringloopwinkel kunnen brengen.' Philomena maakt een spijtig gebaar. 'Helaas geldt dat voor het overgrote deel van het aanbod. Dit hier zijn dus de twijfelgevallen, waar misschien echt wat bij zit. Het is nog geen vijf procent van wat men via ons wil verkopen. De rest wijzen we allemaal af.'

De twee studenten kijken nu met heel andere ogen naar de tafels.